

Секція: Економіка та управління національним господарством

Ресурсоефективна економічна політика: інноваційна складова

Хадарцев Олександр Валентинович

асистент кафедри економіки підприємства та управління персоналом
Полтавського національного технічного університету ім. Ю. Кондратюка

Сьогодні загальною метою розвитку України є гармонійна інтеграція у Європейське і світове економічне співтовариство. Постають завдання для національного господарства – у доволі короткі терміни подолати шлях, який розвинені країни минули протягом багатьох років, а то й десятиріччя. Схвалена Указом Президента України від 12 січня 2015 року № 5/2015 Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020» передбачає досягнення 25 ключових показників у економічній, соціальній, культурній та інших сферах, зокрема:

- входження у першу 30-ку країн у рейтингу Світового банку «Doing Business»;
- входження до 40 кращих держав світу за глобальним індексом конкурентоспроможності, який розраховує Всесвітній Економічний Форум (WEF);
- зростання національного ВВП на одну особу до 16 000 доларів США (за паритетом купівельної спроможності);
- зниження енергоємності національного ВВП до 0,2 тони нафтового еквівалента на 1000 доларів США валового внутрішнього продукту за даними Міжнародного енергетичного агентства.

Яким чином наша економіка зможе досягнути таких перспектив? Знову ж таки, в Стратегії «Україна – 2020» наголошено, що «Україна отримала інструмент та дороговказ для своїх перетворень» ратифікувавши Угоду про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. Відповідно одним з напрямів перетворень має стати вектор розвитку – забезпечення сталого розвитку держави, «з сильною економікою та з

передовими інноваціями». Тому саме від того, як ми скористаємось власним і залученим ресурсним потенціалом, залежить наше майбутнє.

Таким чином, для виконання поставлених завдань економічна політика держави має бути жорстко спрямована на оптимізацію, раціональне і ефективне використання усіх видів ресурсів у суспільному виробництві. Це можливо лише за рахунок впровадження широкого спектру техніко-технологічних, економічних та організаційно-управлінських інновацій у всіх сферах господарської діяльності. Істотне зростання інноваційної активності цілком реально досягти у відносно нетривалий час, маючи багатий накопичений досвід розвинених країн та фінансову підтримку міжнародних організацій. Спрямованість України на вступ до Європейського Союзу (ЄС), передбачає інтенсифікувати інноваційний розвиток на основі національного інноваційного потенціалу, оскільки особливістю сьогоденного рівня розвитку є саме низька ресурсна ефективність [1, с. 34]:

- техніко-технологічна відставання від рівня розвинених країн світу;
- висока ресурсомісткість – енерго-, матеріало-, фондо- та трудомісткість виробництва;
- низький рівень продуктивності праці.

Правомірним є твердження, що саме через інноваційну складову національна економіка досягне високого рівня ресурсоефективності, а відповідно підніметься на вищій щабель конкурентоспроможності. Результати досліджень фахівців співпадають у тому, що забезпечення стійкості та гармонії економічної системи, добробуту і безпеки, 2/3 досягнутих результатів та успіхів залежать саме від ефективності, і в першу чергу ефективності управління системою, а лише на 1/3 від інших чинників, у тому числі наявного ресурсного забезпечення [2, с. 94].

Інвестиційно-інноваційний розвиток є одним зі стратегічних пріоритетів економічної політики України, що має забезпечити надходження в українську економіку протягом 2015–2020 рр. 40 млрд. долл. США, а це дозволить

здійснити реалізацію системи заходів щодо стимулювання структурної перебудови економіки [3, с. 87].

Проте ресурсоефективність та інновації повинні стосуватись не лише економічного середовища держави а й самої економічної політики, методів та інструментів її реалізації, оскільки сьогодні пряма підтримка займає лівову частку в загальній державній допомозі в Україні, тоді як дії спрямовані на створення рівних умов і прозорого конкурентного середовища є незначними. За висновками аналітиків, більшість програм горизонтальної допомоги в Україні неефективні або залишилися на етапі законодавчого впровадження [4, с. 10]. При цьому існує позитивний досвід країн пост-радянського простору щодо ефективного економічного розвитку через створення конкурентного середовища, що спонукало до активізації інновацій і зростання ресурсоефективності.

Тому ресурсоефективна економічна політика має стати ресурсоефективною не лише за поставленими цілями і завданнями, а й за своїм змістом.

Список використаних джерел:

1. Проблеми і перспективи ринково-орієнтованого управління інноваційним розвитком: монографія / За ред. д.е.н., професора С.М. Ілляшенка. – Суми: ТОВ «Друкарський дім «Папірус», 2011. – 644 с.
2. Качинський А.Б. Індикатори національної безпеки: визначення та застосування їх граничних значень: монографія / А.Б. Качинський. – К.: НІСД, 2013. – 104 с.
3. Аналітична доповідь до Щорічного Послання Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2015 році». – К. : НІСД, 2015. – 684 с.
4. Чи потрібна Україні промислова політика? Аналітична записка [Електронний документ] / Незалежний центр досліджень державної політики «Центр економічної стратегії» – 25.07.2015 р. – Режим доступу: <http://ces.org.ua/>

wp-content/uploads/2015/07/ces_industrial_policy_20150810_ukr.pdf